

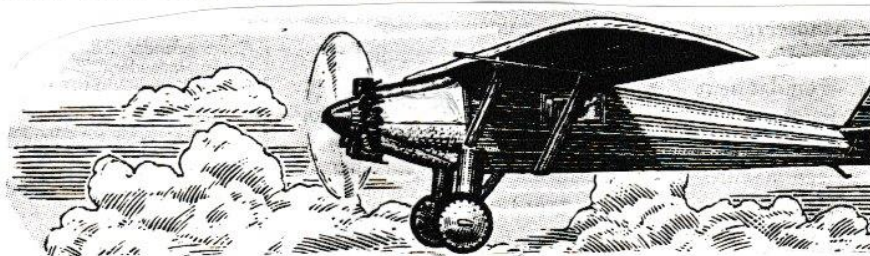
De missie

Wat doet een navigator eigenlijk?

Ik ben me dat woord 'navigator' nu 24 jaar bewust, maar... alleen met een hoofdletter. In het beroep had ik me nooit verdiept. Da's toch te gek! Ik heb dus eens een vakman opgezocht.

Van Navigator naar navigeren

Henk van de Brink, gezagvoerder van een Airbus, had wat verrassingen in petto. "Een navigator? Dat beroep bestaat niet meer. Vroeger wel, toen had je twee vliegers, een boordwerktuigkundige, een telegrafist en een navigator, die de peilingen verrichtte. Maar nu zijn we met z'n tweeën. Ik ben als kapitein uiteindelijk verantwoordelijk en de eerste officier is m'n co-piloot." Ik moet m'n ideeën verder bijstellen. Eén keer heb ik in m'n leven gevlogen, toen ik bij de Duinwaterleiding werkte. In een klein vliegtuig, een paar honderd meter boven de grond inspecteerden we zo'n 130 kilometer transportleiding. 'n Fantastische ervaring! Enorme bewegingsvrijheid, grandioos uitzicht, meer overzicht dan op de begane grond.

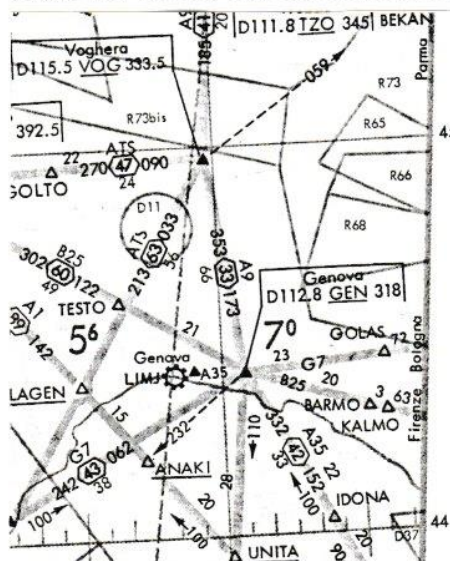
Maar Henk maakt me duidelijk, dat er twee totaal verschillende manieren van vliegen zijn. Op zicht én op instrumenten. "Op zicht vliegen, dat kunnen wij helemaal niet meer, een Airbus gaat veel te hard." Bovendien heb je hoog in de lucht weinig of geen visuele aanknopingspunten, waardoor je het resultaat van je manoeuvres nauwelijks ziet. Navigeren met je instrumenten is letterlijk van levensbelang. "Je moet steeds een plaatje voor jezelf maken: waar zit iedereen? Alles in de buurt van mijn vlieghoogte wil ik weten."

Hij begint me in te wijden in z'n instrumentarium, de handboeken, allerlei kaarten... De vrije hemel is nogal wat minder vrij dan ik op het eerste gezicht dacht. Ik krijg een kaart mee van Frankrijk en Italië met tal van aanduidingen. Teveel voor mij om in een middagje te snappen, maar het wordt me wel duidelijk dat overal vliegtrajecten zijn aangegeven. Die banen zijn om de R-, D- en P-gebieden gelegd. Vliegen over 'Restricted areas' (bijv. een militair terrein), 'Danger zones' (olieraffinaderijen etc.) of 'Prohibited zones' (zoals paleis Soestdijk) is verboden. Radiokontakt met de verkeersleiding is steeds nodig. Zeker bij het landen en het opstijgen moet je constant de inkomende signalen interpreteren.

Uiteraard, al luisterend, trek ik parallellen.

Navigator als beroep is dan wel verdwenen, maar kunnen navigeren is absoluut onmisbaar. En 't is wenselijk steeds te weten wat de verkeersleiding voor ogen heeft.

Het profiel van 'de Navigator' is niet meer zo vastomlijnd als in de jaren zeventig. Maar je koers met God vinden, dat geldt voor ieder mens. En daarbij leren je continu te oriënteren op de vaste bakens: Wat zegt Jezus? Zendt God nog andere signalen, waar een mens zich naar kan richten?

Een historisch hoogtepunt

Natuurlijk, toch wat specifiek: Wat doen *de Navigators* eigenlijk?

Een beweging, die in 1993 verspreid is over 88 landen - van de Verenigde Staten tot Fiji en Uganda - heeft een bepaald profiel, eigen kenmerken, een nestgeur. Hoe je 't ook noemt, er is iets gemeenschappelijks. Maar hoe krijg je daar zicht op? 'n Echt lastige vraag, als je alleen al kijkt naar het werk in Nederland. Wat in 1948 begon met een vertaalde memorisatiekursus kent nu verscheidene bedieningsonderdelen. Is er zoiets als 'een rode draad'? Waar ligt de verbinding?

Als stafmedewerkers hebben we de afgelopen twee jaar als het ware de tanden gezet in deze brok vragen. Niet door in onze geschiedenis te duiken, maar door opnieuw met elkaar de Bijbel erop na te gaan. Dat was een gouden greep! De 'Scriptural Roots of the Ministry' diende als leidraad. Een fors bijbelstudieproject van tientallen uren studie. Plus het nodige afstemmen op elkaar als collega's. Met als afronding het gemeenschappelijk SRM-Forum van 15 t/m 19 november. 'n Bont gezelschap van 23 stafwerkers, twee bestuursleden, drie gebedsstrijders, Jim Petersen, Paul Stanley en Rinus Baljeu van het internationale werk. Zoveel hoofden zoveel zinnen? Absoluut!

Maar zonder de negatieve associaties die dat gezegde oproept. Ik ben en blijf onder de indruk van het proces, waar we met elkaar in zaten. En met de uitkomst in de vorm van een omschrijving van onze missie:

We zijn een beweging die Christus zichtbaar wil maken aan mensen binnen het eigene van hun cultuur, zodat zij kunnen kiezen om met Hem te gaan leven.

We doen dit door mogelijkheden te creëren waarin levens- en geloofsoverdracht kan plaatsvinden binnen persoonlijke relaties.

We willen dit zodanig doen dat zij op hun beurt Christus zichtbaar maken in hun eigen omgeving, op hun eigen manier.

'Back to the future'

Ik kan me - voor wat betreft ons werk met ouders - bijzonder goed vinden in bovenstaande 'mission statement'. Er bleef bij mij wel een vraag hangen: hoe zouden Dawson Trotman en zijn marinemen hierover denken? Zij zijn ooit begonnen met dit werk en hadden daarbij iets voor ogen. Zouden zij zich in deze missie herkennen? Of zouden ze het als een breuk ervaren?

In december heb ik daarom Gien Karssen opgezocht. Zij heeft Trotman meegemaakt toen hij in 1948 voor het eerst ons land bezocht.

"Weet je, wat mij toen heeft gepakt is Daws' nadruk op het leven. Je kunt God ook dienen als je niet naar het zendingsveld gaat of op een podium staat. Dat was een revolutionaire gedachte. Tot dan werd toch meestal gedacht dat je wat voor God betekenen kon als predikant of in de zending. Dawson verbreedde dat: het enige instrument dat je hebt, je leven, dát wil Hij gebruiken." Ik leg haar bovenstaande missie voor, als was het om te ijken. "Heel goed, volgens mij is het helemaal 'des Navigators'. Dat mensen kiezen en Christus leren kennen... Dat weer doorgeven... Zo was het toen ook. Het gaat niet om een organisatie, maar om de boodschap. Al het nazorgwerk wat wij deden voor Billy Graham-campagnes gebeurde onder Grahams naam. Alleen op het materiaal stond dat het van ons was... Heel goed is dat aksent op de cultuur van de ander. Da's anders. Er was toen geen enkele aanpassing aan de Europese cultuur..."

Ze leent me een - voor mij onbekende - brochure van Lorne Sanny, die na 1956 de plaats van Dawson overneemt. De titel bevestigt me direct: 'The pathfinder.' Spoor zoeken toen, koers bepalen nu. Da's in dezelfde geest. Met andere woorden: Er is werk aan de winkel!

